

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.05.1991, sp. zn. 11 To 45/91, ECLI:CZ:NS:1991:11.TO.45.1991.1

Číslo: 14/1992

Právní věta: V případě, že obhájce ustanovený v trestním řízení se dá v rámci svého pověření zastoupit jiným advokátem, vzniká nárok na odměnu za poskytnutou právní pomoc (§ 151 odst. 2 tr.ř.) pouze ustanovenému obhájci, nikoli substitutovi.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 15.05.1991

Spisová značka: 11 To 45/91

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 151 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti obhájkyň JUDr. R. S. Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení městského soudu v Praze z 22. 2. 1991 sp. zn. 2 T 19/83 a podle § 151 odst. 2 tr. ř. obhájkyň JUDr. R. S. přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 860,- Kčs.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením městského soudu v Praze byla podle § 151 odst. 2 tr. ř. přiznána obhájkyň JUDr. R. S. odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 430,- Kčs v souvislosti s převzetím obhajoby odsouzeného L. S. Městský soud v Praze nevyhověl v celém rozsahu návrhu obhájkyň, která požadovala odměnu v celkové výši 1260,- Kčs, neboť dovedl, že obhájkyň nebyla osobně přítomna veřejnému zasedání a nechala se zastoupit jiným obhájcem. Z tohoto důvodu jí za tento úkon odměna nepřísluší. Dále městský soud v Praze dospěl k závěru, že za úkon spočívající v převzetí zastoupení přísluší obhájkyň pouze poloviční částka, tj. 400,- Kčs, neboť šlo o zastupování v řízení, které se svou povahou blíží vykonávacímu řízení, jež nemohlo vést ke změně ve výroku o vině. Z těchto důvodů přiznal obhájkyň odměnu v menším rozsahu, než požadovala.

Proti tomuto usnesení podala obhájkyň JUDr. R. S. v zákonné lhůtě stížnost, jíž se domáhala změny napadeného rozhodnutí. Poukázala především na to, že byla rozhodnutím předsedy městského soudu v Praze ustanovena obhájkyň odsouzeného L. S.; jeho zastoupení převzala a účast obhájce ve veřejném zasedání zajistila pomocí substituta JUDr. P. P. Otázka osobní nepřítomnosti nemůže podle

jejího názoru mít vliv na její právo vyúčtovat všechny úkony poskytnuté klientovi, třebaže za pomoci substituta. Je pouze věcí její a JUDr. P. P., jaký zvolí způsob vzájemného vypořádání za úkon provedený v substituci. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil napadené usnesení městského soudu v Praze a rozhodl sám ve věci tak, že jí přizná i odměnu za účast při veřejném zasedání konaném 3. října 1990, jakož i odpovídající paušální částku. Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že podaná stížnost je důvodná.

JUDr. R. S. byla ustanovena obhájkyňí odsouzeného L. S. pro účely řízení podle článku II odst. 3, 4 zákona č. 175/1990 Sb., tj. řízení o poměrném zkrácení trestu. Toto zastoupení přijala, čímž vykonala jeden úkon ve smyslu vyhl. č. 270/1990 Sb. (advokátní tarif). Za tento úkon jí přísluší odměna ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) cit. vyhl. ovšem s přihlédnutím k § 16 odst. 2 písm. f), odst. 3, neboť nešlo o zastupování v trestního stíhání, ale v řízení blížícím se svou povahou řízení vykonávacímu. V tomto směru lze souhlasit s argumentací městského soudu v Praze, pokud obhájkyňí přiznal pouze jednu polovinu částky stanovené jako odměna za takový úkon v trestním řízení, tj. 400,- Kčs a režijní paušál 30,- Kčs.

Nepodložený je však závěr městského soudu v Praze, pokud nepřiznal obhájkyňí odměnu též za úkon vykonaný substitutem. Vztah mezi obhájkyňí a odsouzeným byl založen rozhodnutím předsedy městského soudu v Praze, jímž JUDr. R. S. ustanovil obhájkyňí v této věci. Tím vznikl obhájkyňí i nárok na odměnu za poskytnutou právní pomoc a v daném případě i na to, aby ji požadovala na státu (§ 151 odst. 2 tr. ř.). Z ustanovení § 12 odst. 1 zák. č. 128/1990 Sb. o advokacii plyne, že advokát se v rámci svého pověření může dát zastoupit jiným advokátem. Tímto zastoupením však nevzniká tomuto dalšímu advokátovi právo požadovat na státu odměnu a náhradu hotových výdajů, neboť chybí podstatná náležitost, a to, že tento advokát musí být obviněnému ustanoven. Z toho je zřejmé, že právo na náhradu nákladů má jen ustanovený obhájce. Pouze pro úplnost je možno uvést, že ani advokátní tarif nestanoví, že poskytované úkony právní pomoci musí provést advokát osobně. Je proto důvodná námitka JUDr. R. S., že jde o vnitřní vztah mezi ní a JUDr. P. P., jakým způsobem provedou vyrovnání za jím provedený úkon vykonaný v zastoupení za ustanoveného obhájce.

Protože šlo o zastupování při veřejném zasedání, přísluší ustanovené obhájkyňí odměna podle § 16 odst. 2 písm. e) vyhl. č. 270/1990 Sb., tj. rovněž 400,- Kčs a paušál 30,- Kčs (§ 19 odst. 3 cit. vyhl.).

Ze všech těchto důvodů proto Nejvyšší soud České republiky zrušil napadené usnesení a sám ve věci rozhodl tak, že obhájkyňí JUDr. R. S. přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za provedené právní úkony, a to v celkové výši 860,- Kčs.